

ПИСМО ДО ПЕТЪР АЛИПИЕВ

Драги Пешо,

Просто ми е неудобно, че ти пиша едва сега в отговор на една императивна картичка със съдържание: "изпрати веднага анотация!" Забавих анотацията не защото щеше много да ми струва да я съставя, ами от добросъвестност: още не бях наясно что день грядущий мне готовит. Работата е там, че вече не съм в състояние да бутам едновременно двете си професии и се отдавам на контрагенти, които имат могъществото да ме отърват за някой-друг месец от службата ми; това е сложна операция, която се урежда на високо равнище и трае дълго. Е, чаках кой ще ме отърве за текущата година, от което произтича и за кого ще работя. Надви СГНС, та се заглобих с една художествена история на София. Не бих казала, че точно тя ми беше непосредственият мерак, но няма как, продадох се.

Ето така, докато течеха преговорите там горе, не можех да ти дам категоричен отговор за предстоящата си художествена самодейност. А сега пък е явно, че през текущата година никак не ще смогна да се позанимая с книгата, която бях ти предложила. Дори ми е жал, тя ми се пишеше доста.

Иначе, ако изобщо си разчитал на мое заглавие, мога да ти предложа да ме преиздадеш; скромно речено, книжките ми са касови. А на мене ми омръзна един софийски вариант: преиздават ме в масов тираж и на вестникарска. Ей сегичка преговарям с НС ОФ и офертата им е все тази: масово и на вестникарска. Може да не е красиво от моя страна, но един "Джем" десет години подир второто си издание и след единайсет чуждестранни такива май си е заслужил по-добра участ. И като нищо бих ти го дала, ако имаш прилични възможности, за да покажа някак си, че така не бива. Или пък си избери нещо друго от асортимента ми. Те, това е моето градивно предложение, на което те моля да ми отговориш, за да оперирам по-нататък. Знаеш, поради упорития ми навик всяка година да вадя нещо ново, не смогвам да преиздам старото.

Вярвам, че все ще ти се случи път към София и все може да сбъркаш да ми се обадиш. Засега - поздрав!

20.2.77

Вера (Вера Мутафчиева)